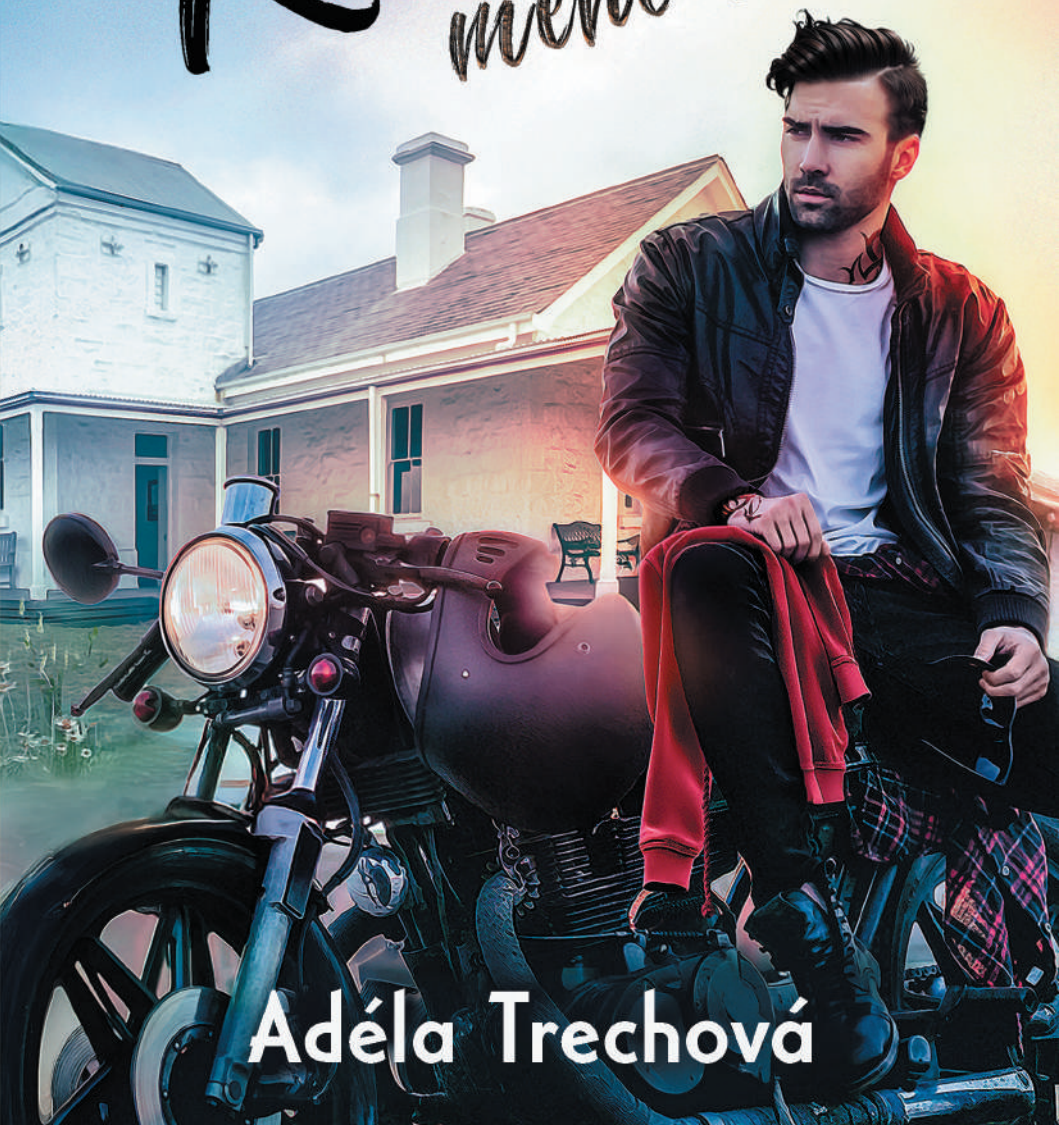

Rebel

mého srdce

Adéla Trechová

Adéla Trechová

Rebel
mého srdce

Copyright © Adéla Trechová, 2025
Cover design © Zuzi Maat
Cover illustrations © 123rf / nikkolia; 123rf / sbennett89

Odpovědný redaktor: Ondřej Pfeffer
Jazyková korektura: Daniela Čermáková

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025
www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce.

Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události,
které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem
autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.

Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-652-5

Pro všechny Karkulky,
které se bojí plnit si své sny.

PROLOG

Před dvaceti lety

„Pozóóór!“ zakřičela maminka na sedadle spolujezdce.

Tatínek, který se jí chystal odpovědět na položenou otázku, se rychle otočil do náhle rozsvícených světel protijedoucího automobilu. Volant chytil tak pevně, až mu klouby zbělely.

Záře byla tak nečekaná a jasná, až si i holčička na zadním sedadle musela dát ručičku před oči.

Intenzita sílila a pak byla slyšet ohlušující rána.

„Klááá...“ zazněl vnitřkem vozu maminčin výkřik. Snažila se zachytit dcerčinu ruku, ale náraz byl natolik silný, že z pohybu ruky se stala jen šmouha.

Svět se s nimi začal točit.

Maminka nepřestávala křičet.

Tatínkovo bezvládné tělo se řítilo proti přednímu sklu.

Holčička začala pištět. Netušila, co se děje.

Po tvářích jí stékaly slzy. Všude okolo sebe cítila pronikavý pach spálené gumy a nasládlý odér benzínu. Dělal se jí špatně od žaludku. Zavřela pusinku a očička. Tiskla víčka k sobě, jak nejvíce mohla. Přála si, aby to už skončilo. Aby bylo ticho. Aby se jí přestalo chtít zvracet.

Přála si, aby zůstali doma. Aby tatínek nepřemluvil maminku. Aby jim maminka nedovolila jet v takovém hrozném počasí. Aby ona tak strašně moc netrvala na tom, že chce tu pitomou zmrzlinu.

A pak...

TMA.

KAPITOLA 1

Současnost

Klára

Mé kroky měly jasný cíl. Kousek rovně a pak zabočit do-prava.

Zastavila jsem se.

„Ahoj babičko. Tak už jsem tady,“ začala jsem celkem zvesela a narovнала si na nose brýle.

„Měsíc utekl jako voda, co?“ Podívala jsem se na ky-tičku, která už nezářila svěží bílou a svou barvu změnila na béžovou.

„Doufám, že se máš moc hezky.“ Došla jsem blíž k vá-ze, vyndala uschlé květy a vylila zbytek hnědé vody. Nali-la jsem novou vodu z lahve, kterou jsem měla v batohu, a položila ji zpátky.

Vložila jsem do ní bílé gerbery a úsměv se mi pomalu ztrácel. Dívala jsem se na vyrytá zlatá písmena před sebou.

Vzpomněla jsem si, jak tyto květiny babičce připomí-naly kopretiny, a proto je měla tolik ráda. Vždy říkávala: „*Kopretiny jsou mé mládí. Když je vidím, necítím se na chvílku tak stará.*“

„Dnes jsou to tři roky. Víš o tom? Počítáš to také?“ Do očí se mi začaly tlačit slzy a já něžně pohladila náhrobní kámen.

„Tři roky, co už tu se mnou nejsi, babičko. Moc mi chybíš.“ Cítila jsem, jak mi jedna kapka stekla po tváři ke rtům.

„Babičko moje.“ Slzy se mi dál shromažďovaly v očích a pohled se mi rozmazával.

Najednou jsem zaslechla otevírání vrzající branky a pak kroky.

Neměla jsem náladu s někým mluvit. Stejně tak jsem nechtěla nikoho vidět. Byla to moje chvílka jen s babičkou, proto jsem se ani neohlédla. Jen jsem na chvílku ztichla a utřela si mokré tváře do rukávu.

Kroky utichly a já z hrobu posbírala spadané listí.

„Ale ty se na mě určitě díváš, vid’?“ Znovu jsem k ní promluvila a soustředila se přitom na úklid.

„Snad nejsi moc zklamaná. Víím, co sis přála. A co jsme spolu všechno plánovaly.“ Odhodila jsem hrst listů na trávu vedle a zaměřila se na fotku, která byla připevněná hned nad vyrytým jménem *Marie Krausová*.

„Ale není to tak jednoduché. Nemůžu vše hned změnit. Já víím, já víím, jsou to výmluvy. Jako kdybych tě slyšela.“ Smutně jsem se usmála. „Já na tom zapracuji. Slibuji.“ Chvilku jsem se odmlčela a pohládila konečky prstů babiččinu tvář na fotografii. „Pokusím se zaměřit postupně na všechna naše přání. Vlastně má. Už jsou jen moje. Víím to.“ Sklopila jsem hlavu. „Opravdu ano.“

„Mrzí mě, že jsem tady zůstala sama. Nejdřív odešli rodiče. Ze vteřiny na vteřinu byli pryč. Bylo to těžké nejen pro mě, ale i pro tebe.“ Sáhla jsem si na hrudník, jako bych si mohla ochránit srdce, které mě začínalo znovu bolet.

„A teď jsi mi odešla ty.“ Opět se mi začal rozmlžovat pohled. „Ano, nebylo to hned, to je pravda. Ale to na mé samotě nic nemění. A moc to bolí.“ Ruku na prsou jsem si přitiskla ještě blíž k sobě.

„Někdy mám pocit, že nemám sílu pokračovat dál. Že nemůžu všechno zvládnout sama. Vše, co znám a v čem se cítím bezpečně, je moje komfortní zóna. Když nikdo jiný, zrovna ty musíš přece vědět, co teď cítím. Znáš mě. Víš, jaká jsem a s čím se potýkám téměř celý život.“ Tentokrát jsem se už naplno rozplakala a bylo mi úplně jedno,

jestli na hřbitově někdo je. Hned vzápětí se kroky vracely zpět k vrzající brance. Uslyšela jsem bouchnutí kovu o kov a potom zavládlo opět všude kolem ticho.

„Hrozně mi chybiš. Každý den,“ zašeptala jsem mezi vzlyky.

Přidřepala jsem si u hrobu, příkrčila se a objala si nohy oběma pažemi. Snažila jsem se uklidnit pohledem na babiččinu milou tvář. Vzpomněla jsem si, jak se nikdy nemračila, ani nebyla naštvaná. Pokaždé se chovala ne-skutečně mile a trpělivě, a tak mi dnes trvalo trochu delší dobu přestat plakat. Možná proto, že dnes bylo výročí její smrti. Anebo proto, že jsem se cítila poslední dobou tak opuštěná.

Většinou mi samota vyhovovala. Nebyla jsem zvyklá mít kolem sebe hromadu lidí nebo kupu přátel. Pravda byla, že jsem pořádně nikdy neměla nikoho, s kým bych trávila volný čas. Ale nevadilo mi to. Naučila jsem se s tím žít. Jen jsem prostě i já někdy měla slabé chvíle. Někdy i dny, kdy jsem toužila po blízké osobě. A tou osobou byla v předchozích letech právě moje babička. Nějakou dobu před její smrtí už jsem tu byla spíš já pro ni než ona pro mě. Ale ani tak jsem se nikdy necítila sama.

Podívala jsem se na hodinky a zvedla se.

„Babičko, nezlob se, už musím jít. Ale neboj se, za měsíc zase přijedu,“ pronesla jsem směrem k hrobu a vydala se na cestu ze hřbitova.

* * *

Babiččin hrob byl v malé vesničce Sančice, kde žili její rodiče a ona tu vyrůstala. Přála si být pohřbená právě na tomto místě.

Vesnička to nebyla velká. Pár domů, jedny potravin, kde bylo možné sehnat vše, a pak všude louky, lesy a pole.

I mně se tady moc líbilo. Jezdila jsem sem ráda. Vždy jsem se těšila na to, až autobus zastaví u polní cesty, projdu stáječící se cestou směrem ke hřbitovu a podívám se na okolní přírodu. Pozorovala jsem, co za ten měsíc přibylo nového, co vyrostlo nebo naopak přestalo růst a kvést. Pokaždé jsem se toulala jinou cestičkou. Za ty tři roky, co jsem tam jezdila jednou měsíčně, jsem sice prošla už téměř každou, některou i vícekrát, ale vůbec mi to nevadilo.

Tentokrát jsem si vybrala nazpátek odbočku vlevo hned za hřbitovem.

Byl podzim a na zemi ležely listy různých odstínů barev. Vše kolem sebe jsem jen mlčky obdivovala a pokračovala v chůzi, protože jsem si byla jistá, že vede k autobusové zastávce.

Sehnula jsem se, a posbírala si do kapsy pár kaštanů a šla dál.

Aspoň, že jsem si dnes vzala tu červenou bundu. Ta jediná má velké kapsy.

Najednou se zvedl vítr. Rozfoukal mi vlasy ledabyle sepnuté do culíku a pramínky se mi dostaly až do obličeje. Přehodila jsem si přes hlavu kapuci, aby mi bylo příjemněji. Podzim jsem zbožňovala, ale nepříznivé počasí už tolik ne.

Užívala jsem si ticha okolí a té krásné podívané všude kolem.

V dáli za sebou jsem po pár krocích uslyšela podivné zvuky. Takové hučení až hvízdání. Vůbec mi nešlo si to s něčím spojit. Alespoň ne právě tady, v této malé vesničce. Co by to mohlo být? Nikdy jsem tu nic podobného neslyšela.

Ale nevšímal jsem si toho, pokud se mě to netýkalo.

Cesta se stáčela doprava, a právě v té zatáčce mě pomalu míjela motorka. Jakmile jsem ji spatřila, došlo mi,

co to předtím bylo za zvuk, a dost mě to překvapilo. Řidič musel snížit rychlost a jet hodně pomalu, abychom se na pěšinu vešli oba. Prostor tam byl opravdu úzký.

Nakonec dokonce zastavil a položil si nohy na zem. Motorku měl pořád nastartovanou. Nevšimla jsem si ho a šla dál, ale cítila jsem na sobě jeho pohled.

„Ahoj Karkulko, neztratila ses?“

Nebyla jsem zvyklá, že by na mě někdo z ničeho nic promluvil, a upřímně jsem to ani nečekala. Takže když jsem se na něj podívala, zavrtila jsem jen hlavou. Z šoku jsem si popostrčila brýle na nose trochu výš. Trvalo dalších pár chvil, než jsem od něj pohled odvrátila a pokračovala v chůzi.

Motorkář se nahlas uchechtl „To je dobře. Tak se měj krásně, Karkulko.“ Motor zařval, jak přidal na rychlosti, a vyřítil se pryč.

Netrvalo dlouho a všude bylo zase ticho a klid.

Pokračovala jsem dál jako předtím. V myšlenkách jsem se ale pořád vracela k tomu motorkáři. S koženou kombinézou, která mu těsně obepínala tělo. *Bez helmy! Jak nezodpovědné!*

Byl určitě starší než já. Neřekla bych ale, že o moc.

Po stranách měl vyholené tmavě hnědé vlasy, nahore na hlavě trochu delší, a úplně rozfoukané od větru. Strniště na tvářích neměl nějak extra upravené. Ale jeho oči byly tmavé. Nebezpečně tmavé, pokud vůbec nějaká taková nebezpečná barva existuje. A zároveň i velmi přitažlivé.

Vzpomínka na krátké setkání s neznámým mi nahrнула horkost do tváří. Takže ten vítr nakonec nebyl zase tak špatný. Spustila jsem si na záda kapuci a nechala si zchladit rozpálený obličej.

Netrvalo dlouho a došla jsem na autobusovou zastávku, odkud jsem za chvíli měla odjíždět do Renína. Bydlela

jsem tam v menším bytě a předtím jsme tam žily s babičkou. Byly to tři místnosti, kuchyňka a koupelna spojená s WC. Nic ohromujícího to nebylo, ale nic jiného jsem neznala. Byla jsem tam zvyklá a po většinu času i spokojená.

Když jsem dorazila domů, šla jsem nejprve do babiččina starého pokoje zavřít okno. Ráno jsem ho otevírala před odjezdem, aby se vyvětralo. Ale už tu bylo chladno. Porozhlédla jsem se po místnosti, která zůstala přesně ve stejném stavu, jako když babička ještě žila. Pohladila jsem její oblíbený polštářek položený ve starém křesle a znovu si malinko zasteskla.

Zavřela jsem dveře a vydala se do kuchyně připravit si něco k večeři. Zatímco jsem čekala, než se mi zapečou tousty, vzpomínky mi stále odbíhaly k motorkáři s temným pohledem a já přemýšlela, zda ho ještě někdy uvidím.

KAPITOLA 2

Ben

Už je to hromadu let, co jsem tudy jel naposledy.

Jak bylo na první pohled vidět, vůbec nic se tu nezměnilo. Tahle vesnice byla pořád stejná. Všude přerostlá tráva, pár starých baráků a jedny a ty samý potraviny. Takže opravdu žádná změna.

Snad jen ta Karkulka, co jsem potkal. Byla nová. Pěkná.

Měla milou tvář. Zpod kapuce jí čouhaly blondáté vlasy a vylekaná hnědá kukadla mě pozorovala za většími obroučkami brýlí. Hmmm. Líbila se mi.

Ale hned jsem musel myšlenky na ni vytěsnit, protože jsem se potřeboval soustředit na cíl před sebou.

V dálce se tyčil patrový dům. I on byl úplně stejný jako při mojí poslední návštěvě. Což bylo už hodně dávno.

Zastavil jsem u plotu, položil nohy z motorčky na zem a ještě ji chvíli nechal nastartovanou. Připravoval jsem se na to, co mě čeká, a hlavně, s kým se po tak dlouhé době uvidím. Musel jsem se tomu postavit tváří v tvář.

Díval jsem se před sebe, rychlým pohybem vykopl stojan a vypnul motor. Jak jsem slézal, sundával jsem si rukavice s pohledem stále upřeným před sebe.

Dveře se náhle rozletěly. Míhl se mezi nimi menší hnědovlasý záblesk, který se řítíl k brance.

„Beneee!“

Hned jsem poznal svoji úžasnou švagrovou Sandru.

Hnědovlasá, malá a drobnější žena se na mě chvilku dívala a zvažovala, zda mě obejmout, nebo podat ruku na přivítanou. Objala mě. A já jí její objetí oplatil. Byla to příjemná změna.

Zasmál jsem se a pozdravil ji: „Ahoj švagrová.“

Vůbec jsem nechápal, jak si někdo jako Sandra mohl dobrovolně vzít mého až moc naškrobeného bratra Richarda.

„Jak se máš? Jsi v pořádku?“ zeptala se, když mě přestala objímat.

Viděl jsem jí na očích, že o mě měla strach. Jak zvláštní pocit. Moc jsem ho u druhých neznal. Alespoň ne spojený s mou osobou. Takže jsem nevěděl, jak na to reagovat.

Jen jsem mávl rukou a zaměřil se na barák za ní. „Jo, jsem v pohodě. Teď už je fajn.“

Odvrátila ode mě pohled a podívala se stejným směrem jako já.

„Pořád je to tu stejný,“ poznamenala.

„Jo. To teda je.“

Bezstarostně se zasmála, vzala mě za loket a táhla k hlavním dveřím.

„A není to tak krásný?“

Vzal jsem si z motorky tašku s věcmi a nechal jsem ji, aby mě vedla. Prošli jsme vchodem a chodbou přímo do obýváku. Na pravé straně byl velký gauč, naproti široká televize a na levé straně místnosti stál pracovní stůl s počítačem. U něj na židli seděla vzpřímeně, až trochu nepřírozně, známá osoba.

„Richarde, je tady Ben. Podívej.“ Pustila se mého loktu a došla k bratrovi, kterého zezadu objala kolem krku. Políbila ho do vlasů a nepatrně se k němu přitiskla.

Bratr působil, jako by vůbec nezapozoroval, že se ho Sandra dotkla. Vstal, čímž ji donutil ho pustit a couvnout o pár kroků vzad.

„Benedikte. Vítám tě tu,“ pronesl chladným hlasem.

Vedle Sandry působil jako chladná, velká socha bez citů. Byl o více než hlavu vyšší než ona a podstatně mohutnější. Měl široká ramena a na nich perfektně padnoucí košili. Na ostře řezané čelisti si udržoval dokonalé strniště a jeho tmavě hnědé vlasy působily vždy jak ze salonu. V jeho očích, které měly stejnou barvu jako vlasy, jsem vždy viděl jen přísnost a kritiku.

Nepodal mi ruku. Ani mě neobjal. To byl prostě Richard.

„Čau Ričí. Ale no tááák. Přece stačí krátce jen Ben. Děláš, jako kdybychom to neřešili už asi po tisíci.“ Mrkl jsem na něj. „Tak jsem tu. Tvoje milá žena mě přivítala svou náručí a ty mi ani ruku nepodáš?“ Snažil jsem se zavtipkovat, ale s ním to vůbec nehnulo.

Vydal se ke mně, ale nezastavil se a pokračoval dál.

„Pojď za mnou. Ukážu ti tvůj pokoj.“

„Okay,“ poznamenal jsem, mrkl na Sandru a šel za ním.

Vrátili jsme se k hlavním dveřím, těsně před nimi zažabovali vpravo a vydali se delší, užší chodbou až na její konec.

Tam Richard otevřel jediné dveře a pustil mě dovnitř. Byl to takový normální pokoj. Pro mě postačující.

Přímo proti dveřím byla dvoulůžková postel. Vedle ní stála velká skříň na oblečení. Vlevo, před postelí, se nacházel psací stůl se židlí. Menší komoda na věci byla těsně před psacím stolem a hned za dveřmi stál malý gauč a televize. Vše vybráno v šedohnědé barvě. Velmi vkusné.

Možná až moc. *Pro mě* to bylo až moc.

„Zařizovala to Sandra, snad ti bude vše vyhovovat. Kdybys potřeboval něco dalšího nebo chtěl něco vyměnit, řekni jí,“ promluvil suše.

„Je to fajn. Díky.“

„Dobře.“ Jak bylo poznat, Richard nevěděl, o čem se se mnou baví dál.

Prostě už byl takový. Málomluvný. Strohý. Občas dost přísný.

„Tak já si vybalím věci,“ zkusil jsem ho vysvobodit z pro něj nepříjemné situace.

„Jasně.“ Spojil ruce k sobě, až téměř tleskl, a otočil se k odchodu.

„Ještě je tu vlastně něco, o čem jsem s tebou chtěl mluvit.“ Zase se na mě podíval a já jeho pohled opětoval.

„No?“ Celkem mě překvapilo, že se chtěl dál vybavovat a něco se mnou probrat.

„To, že se musíš chovat slušně, ti určitě nemusím říkat, že? A ani to, že jsi venku na podmínku. Je ti to jasné?“ Bylo poznat, že pro něj nebylo lehké o tom mluvit.

Propaloval jsem ho pohledem. „Ne, to mi opravdu nemusíš připomínat. Chci se od všech průšvihů držet dál.“ Sklopil jsem hlavu.

„Dobře,“ poznamenal bez jakéhokoliv náznaku emocí v hlase. „Zatím by ses mohl zaměřit na babiččin a dědův dům. Už dlouho tady ve vesnici chátrá a já na něj nemám čas. Tak mě napadlo, že bys tam mohl dojít a třeba ho zku-

sit dát nějak do kupy. Bylo by fajn ho konečně prodat.“ Upravil si rukou vlasy, které mu spadly do očí.

„Jo, super nápad. Až si vybalím a rozkoupám se, vrhnu se na to.“ Hodil jsem tašku s věcmi na postel a otočil se k němu zády.

„Dobře. Tak já už půjdu.“

Zůstal jsem na místě a zaslechl, jak zaklaply dveře.

Zhluboka jsem vydechl, jako bych doteď zadržoval dech. Musel jsem si sednout na okraj postele. Složil jsem hlavu do dlaní a zavřel oči.

Už nikdy se tam nechci vrátit.

KAPITOLA 3

Klára

Budík mi zazvonil přesně v šest třicet. Jako každý jiný pracovní den.

V klidu jsem si udělala čaj, nasnídala se a po splnění všech ranních povinností jsem se vydala cestou do vysoké budovy na vzdálenějším okraji města, kde jsem pracovala. Pokaždé jsem se kousek prošla pěšky a zbytek jela městskou hromadnou dopravou.

Mou prací byla evidence došlých faktur a finanční controlling. Takže jsem část doby zaváděla faktury do systému a zbytek dne jsem většinou připravovala finanční porovnání. Byly samozřejmě dny, které jsem celé strávila nad vyhodnocováním projektů, ale vyskytly se i takové, ve kterých jsem zase seděla jen nad nekonečným balíkem došlých faktur a ťukala jedno číslo za druhým. Ať tak, či onak, každý pracovní den jsem si v osm hodin ráno sedla za svůj stůl a celých osm a půl hodiny

se téměř, s výjimkou rychlého oběda a dopolední kávy, nehnula z místa.

Vešla jsem do své kanceláře, kterou jsem měla sama pro sebe. Byla to malá místnost, do níž se vešel jen velký stůl se židlí, věšák, komoda na šanony a menší skříň. Okno přímo proti dveřím představovalo jediný zdroj denního světla.

Pověsila jsem si bundu na věšák, kabelku schovala do skříně a s mobilem a sluchátky šla ke stolu, na kterém jsem měla dvě obrazovky a klávesnici s myší. Ale i tak byl před nimi dostatek místa na hromádky smluv, faktur a různých podkladů, které bych mohla potřebovat pro svoji práci.

Nicméně tentokrát na klávesnici ležela bílá obálka nadepsaná mým jménem. Netušila jsem, co by to mohlo být. S naprostým klidem jsem ji vzala do ruky a otevřela.

*Milá Kláro Kadlecová,
děkujeme za tvoji obětavou práci, již pro nás odvádíš
už celých osm let.
Jsme si vědomi toho, že bez tvého úsilí by naše
společnost o mnohé přišla.
Proto od nás přijmi malý dáreček v podobě poukázky,
kterou nalezneš ve stejné obálce.
Těšíme se na další spolupráci.*

Tvoji kolegové

A pod tímto vytištěným textem bylo asi dvacet podpisů.

Podívala jsem se k otevřeným dveřím na chodbu, která zela prázdnotou. Než aby přišli osobně, jak se to většinou dělávalo, raději mi dali blahopřání na klávesnici.

Podobných děkování či přání k narozeninám jsem se osobně neúčastnila. Ale pokaždé jsem o nich věděla. Stála jsem vždy ve dveřích a dívala se, jak každý ze zaměst-

nanců podával jednomu vyvolenému ruku a přál mu jen to dobré. Když se pak přešlo k neformální zábavě, tedy jakmile se všichni společně začali něčemu smát a poté se rovnou odebrali na nějaké menší pohoštění a kávu do kuchyňky, já už jsem odcházela zpět na své místo a pokračovala v práci.

Důvod, proč jsem s nimi nikdy nešla, byl prostý. Neměla jsem tu moc přátel. Za těch osm let, co jsem tady pracovala, jsem zde získala jen pár známých, se kterými jsme si chvilku popovídali, když jsme se potkali náhodou u dopolední kávy nebo při ohřívání oběda.

Zaměřila jsem se zpátky na obálku a vyndala poukázku.

*Dárkový poukaz v hodnotě 1500,-
na výběr oblečení v obchodě KO Sport.*

Potichu jsem se uchechtla.

A tímto dárkem se to jen potvrzovalo. Kdybych tady měla alespoň jednoho dobrého přítele, věděl by, že toto není dárek pro mě. Nerada jsem si kupovala nové hadříky, a už vůbec ne sportovní. Nerada jsem na sebe upozorňovala. Cítila jsem se nejlépe v pohodlném oblečení. Většinou to byly kalhoty, nějaké triko a mikina. Nic zářivého ani světlého. Spíš tmavší barvy, které mi pomohly se skrýt. Nebyla jsem ten typ holky, která by každý den plánovala a skládala kousky z narvané skříně, aby se jí k sobě hodily. Nebyla jsem prostě taková. Jediné, co jsem si neodpustila, bylo pár kousků oblečení v červené barvě. Tu jsem milovala, ale neodvažovala jsem se ji tolik nosit. Měla jsem jednu červenou mikinu, bundu a šálu. Jinak vše ostatní v tmavších barvách.

Byla jsem v tomhle asi jiná. Nebo spíš svá.

Zbožňovala jsem knížky. To byl můj svět. Za každou výplatu jsem si pokaždé nějakou koupila a ukládala je ve